

EDICIJA
SAVREMENA SVETSKA PROZA

Knjiga br. 368

Naslov originala:
Rachel Winters
Would Like to Meet

Rejčel Vinters

Copyright © Rachel Winters 2019
Copyright za izdanje na srpskom © Evro Book 2019
First published by Orion, London UK

Sva prava zadržana.

Urednik izdanja: Gordana Subotić
Lektura: Aleksandra Šulović
Tehnički urednik i dizajn korica: Vesna Pijanović

TRAŽIM SRODNU DUŠU

S engleskog preveo
Boban Jakovljević

www.evrobook.rs
redakcija@evrobook.com
marketing@evrobook.com
prodaja@evrobook.com

Beograd, septembar 2019
Prvo izdanje

*Za svakog kome su ikad rekli da nije dovoljno dobar
(a jeste)*

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštapavati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvom distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima.

Prolog

OTAMNENJE

KAFIĆ „GIL”, IST DALIČ –

NEDELJA 2. DECEMBAR, CIK ZORE (IO UJUTRU)

Ivi Samers – u kasnim dvadesetim, pegava, riđe kovrdžave kose do ramena, u letnjoj haljini srednje dužine u stilu pedesetih i martinkama. Stoji ispred kase i nervozno tapka nogom.

Šanker nije žurio s mojom porudžbinom i u sebi sam zahvalila na njegovoj posvećenosti veštini dobrog ceđenja pomorandže. Bacila sam pogled na bedž s njegovim imenom. „Zen”. To je jedno od onih imena što nam stavljaju do znanja da je stigao novi naraštaj koji pravljenje soka od pomorandže pretvara u meditativni doživljaj. Dok je red iza mene rastao, moj sok od pomorandže je dostizao stanje zena.

Ali ovog puta mi nije smetalo što neko mora da čeka zbog mene. Danas mi je trebalo da Zen radi što sporije kako bih mogla da se pripremim za ono što sam nameravala da uradim.

– Hoćete da dodam sitnicu zbog koje će ovo biti stvarno posebno piće?

„Samo ako je u pitanju votka, Zene”. – Šta ste imali na umu?

– Čarobni sastojak, savršen protiv mamurluka. – Zen je otvorio šaku otkrivajući jaje. Mahnula sam mu da ga ubaci u blender. Ionako ne nameravam da to popijem.

Ruke su u međuvremenu već počele da mi se tresu. To će pomoći da ono što se spremam da uradim izgleda kao slučajnost. Nekoliko puta sam duboko udahнула. „Možeš ti to, Ivi Samers”, strogo sam rekla sebi.

Ali da bi to stvarno bilo obavljeno kako treba, moraću da od tog jadnog tipa izvučem ime, a ako se pokažem stvarno dobro, i broj telefona.

Pogledala sam na telefon dok je Zen koristio blender i videla da je grupa DŽEJMS na Votsapu aktivna.

<Votsap poruka>

Džeremi: Radi li to? Ivi, Ivi, Ivi. Radiš li to? KAŽI MI DA JE TAKO.

Sara: Mar, jesi ukrasila stolove u sali za venčanje?

Džeremi: Saro, to je za razgovor o poludeloj mladi. Ovde se radi o ozbiljnijem problemu.

Marija: DOSTA. Ivi, jesi li sigurna da želiš to da uradiš?

Mislim, stvarno se nadam da ćeš to uraditi, ali jesi li sigurna?

</Votsap poruka>

– Evo ga! – rekao je Zen pokazujući mi moj sok. Srce mi se steglo. Kucnuo je čas.

<Votsap poruka>

Ivi: Krećem.

</Votsap poruka>

Čak i ovako rano u nedelju, kafić u jugoistočnom Londonu bio je krcat. Naravno, preda mnom je bila prepreka. Tinejdžeri odeveni po najnovijoj modi s onlajn sajtova reklamiranih u metrou, tako da izgledaju kao još veći balavci nego što jesu. Oni što rade na laptopovima pretvarajući se da još nisu popili

kafu koju cede već čitavu večnost. Bogate, zgodne mamice s decom poput lutaka. I on: ljubitelj „Ramonsa”.

Odabrala sam ga za metu sedeći za stolom za koji sam se ranije smestila s laptopom kako bih videla sve koji ulaze u kafić. Sedeo je pored velike novogodišnje jelke. Kasne dvadesete, sladak, bradat, u majici „Ramonsa” ispod karirane košulje, više nalik studentu nego odrasloj osobi (to jest, upravo moj tip).

Došao je sam, nije nosio burmu, niti je vodio decu. U suštini, ispunio je minimum uslova da se kvalifikuje za moju potencijalnu simpatiju. Blago njemu.

Mada, ako ćemo iskreno, bilo je tu i nečeg više od prostog zadovoljavanja nekih kriterijuma. Stvarno mi se dopadao i zbog toga sam bila još nervoznija. Jer, u poslednje vreme moj pristup tipovima koji mi se sviđaju svodio se na zamišljanje našeg potencijalnog zajedničkog života, a da na kraju s njima ne progovorim ni reč. Sad sam smerala nešto sasvim suprotno.

Probila sam se između stolova i prišla mojoj meti na nekoliko koraka. Sedeo je nadnet nad knjigom „Kako ne odrasti!” od Ričarda Heringa. To me je nateralo da zastanem. Da li bi moj potencijalni dragi čitao tako nešto? Ali nisam mogla da budem previše izbirljiva, pa sam nastavila da smanjujem rastojanje između nas.

Još tri koraka.

Dva.

Jedan.

Dobro sam ga procenila. Izbliza je bio još sladi.

„Sad ili nikad.”

Ispružila sam ruku s čašom prilazeći mu, a srce mi je tako snažno lupalo u grudima i grlu istovremeno, da mi se činilo da će iskočiti.

„Hajde, hajde, SAD!”

Ljubitelj „Ramonsa” se nasmejao nečemu što je upravo pročitao... i ja sam samo prošla pored njega.

„Dođavola.” Nisam imala snage za to. Ali ne mogu ni da odustanem.

Jer ću, možda, uskoro upoznati čoveka mojih snova. Pogledi će nam se sresti i istog trena oboje ćemo znati da ćemo ostatak života provesti zajedno, baš kao u filmu. Mada sam se stojeći tako i držeći sok od pomorandže s jajetom, osećala strašno daleko od velikog platna.

Koraćala sam najsporije što sam mogla, ali već sam bila za mojim stolom. Sela sam za jedan od zajedničkih stolova i dok sam bila odsutna pridružio mi se jedan muškarac s ćerkom. On: u srednjim tridesetim, uredan i tamnokos. Čitao je nedeljne novine i izgledao kao neko ko se bavi nečim što ima veze s računarima. Ona: slatka, s pomalo krivim kivicama i naočarima crvenih okvira, oko sedam godina. Mahala je nogama čitajući knjigu. Činilo mi se da sam ih već vidala ovde.

Izvadila sam telefon sedeći pored mog laptopa.

<Votsap poruka>

Ivi: Nisam mogla da to uradim. Zašto sam mislila da ću moći? I zar vi kao moji prijatelji ne bi trebalo da me sprečite da uradim nešto što je očigledno sumanuto?

Sara: Ti možeš da uradiš sve što čvrsto rešiš. Mada, to jeste potpuno sumanuto.

Džeremi: Ivi, da se nisi usudila da sad odustaneš. Idi po svog Hjuja Granta.

Marija: Možeš ti to, Ivi! Duboko udahni i ponovo pokušaj. Verujemo u tebe!

Džeremi: Uradi to za ljubav. Uradi to bar za nas.

</Votsap poruka>

Moji najbolji prijatelji uglavnom su razumni, inteligentni ljudi i laknulo mi je kad sam se podsetila da me čak i oni podstiču da to uradim.

Osim toga, u pravu su. Ja to mogu. Ili, bolje rečeno, moram.

Dosta sam odlagala. Za to kratko vreme pre novog pokušaja, muškarac za mojim stolom me je pogledao kao da se čudi mom ponašanju. Trudila sam se da izgledam kao da sam

jednostavno nešto zaboravila i moram da se vratim po to. „Što se ljudima stalno dešava, samo da se zna.”

Ovog puta sam krenula kraćim putem što je podrazumevalo probijanje kroz kamarilu savršeno doteranih majki.

Put mi je blokiralo dvoje lepo obučene dece razrogačenih očiju. Jedno je imalo izrazito svetlu, drugo ravnu tamnu kosu, a oboje su izgledali kao da su došli na kasting za film o utvarama iz noćnih mora.

– Izvinite, samo da prođem. Hvala. Ako biste mogli... – Piće mi je kapnulo niz ruku, pa sam brzo ispravila čašu pre nego što se još prolilo. „Zamislite 'Noting hill' u kom umesto da prospe piće po Džuliji Roberts, Hju Grant samo prilepi praznu čašu uz njene grudi.”

– Molim vas, pomerite se – tiho sam preklinjala. Oni su se nasmešili. – Molim vas? – rekla sam malo glasnije bacajući pogled prema ljubitelju „Ramonsa” da proverim je li još tu.

Jedna od majki, plavuša ironično odevena u bapske farmerke visokog struka i potpuno nove patike, prekinula je razgovor s prijateljicom blistavog konjskog repa i nagnula se da me odmeri. – Je li sve u redu?

Obrazi su mi smesta planuli. – Sve je u redu! Izvinite. Samo moram da prođem.

Ljudi za obližnjim stolovima su počeli da pogledaju prema nama.

Konjski rep je odmahнула glavom. – Naša deca sama donose odluke. Vendeto, Pravdo, šta želite da uradite?

„Gospode bože.” Deca su me pogledala, a onda su se uhvatila za ruke.

Problem s riđom kosom, bledim tenom i pegama je u tome što se vaše sopstveno telo pretvara u izdajnika na najmanju provokaciju. Nisam morala da vidim svoj vrat i grudi da bih znala da su se osuli crvenim mrljama. – Izgledaš kao šargarepa! Pogledaj, mama, ona je šargarepa – povikala je devojčica. Pravda?

Dečakovo lice se zgrčilo kad je zakukao. – Ima li osip? Je li zarazna?

– Pametno razmišljanje, Deti. Ne, teta se samo malo postidela!

– Plašim se – rekla je Pravda.

Sad je svih pet majki gledalo u mene. Usiljeno sam se nasmešila žaleći što nemam hrabrosti da im kažem kako će im deca uz takvo vaspitanje u srednjoj školi biti prava trauma za svoje školske drugove.

Umesto toga, i dalje zajapurenog lica i grudi, provukla sam se pored njihovog stola. Sve majke su me gledale kako se migoljim, a Pravda, Vendeta i ostala Deca kafica* (pretpostavljam da su se zvala Kajanje, Velika Greška i Težak Propust) piskutavo su se zakikotala.

Ljubitelj „Ramonsa” se ponovo našao u mom vidokrugu. Ovog puta ću to sigurno uraditi. Krenuću pravo prema njemu gledajući u telefon kao da ne obraćam pažnju kud idem i slučajno ću naleteti na njega. Onda ćemo imati simpatičnu priču o tome kako smo se upoznali. Preslatku priču.

Naravno, kad ne gledaš kud ideš, praktično je neizbežno da naletiš na nekog. Samo što ne možeš uvek da odabereš na koga.

Sledećih pet sekundi protekle su kao na bolno usporenom snimku.

Pet. Gledam u ekran, visoko držim čašu i ubrzavam.

Četiri. U poslednjem mogućem trenutku podižem pogled.

Tri. Stidljivo se smeškam. On me užasnuto gleda.

Dva. Zato što mu se upravo pridružila njegova sitna bakica koju sad zaštitnički privija uza se.

Jedan. Nalećem na njega gnječeći bakicu između nas dok sok od pomorandže izleće iz čaše.

Sve mi se ponovo izoštrava. Odmičem se dok mi srce tutnji i s olakšanjem ustanovljavam da su oboje suvi. Njegova slatka bakica je dobro.

– Strašno mi je žao. Jeste li oboje dobro?

* Aluzija na horor film „Deca kukuruza”. (Prim. prev.)

– Ne, zahvaljujući tebi, kravo trapava – rekla je bakica. Ljubitelj „Ramonsa” me je mrko pogledao. Uzdahnula sam. Nešto mi je govorilo da nas dvoje nismo suđeni jedno drugom.

Upravo sam htela da pitam mogu li još nešto da učinim za njih, ali nažalost, sve što leti mora i da sleti. A iznenadna šokirana vriska otkrila mi je i gde tačno.

– Pravdo! Jesi li dobro? Kaži mami!

„O, ne.” Okrenula sam se i dalje držeći praznu čašu.

Bela kosa male Pravde sad je bila jarkonarandžasta, a šiljato lice načisto mokro. Majka joj je grozničavo brisala kosu. Deti se kezio gledajući drugaricu kako cmizdri.

– Stvarno mi je strašno... – pokušala sam da kažem.

– Je li joj dobro? – prekinula me Detijeva majka s bezbedne udaljenosti.

– Ne, nije joj dobro. Majku mu, Dženet, dodaj mi vlažnu maramicu.

Onda, Pravdina majka kao da se setila nečeg. Okrenula se prema meni i videla me kako stojim stežući čašu obema rukama. Protrljala je sok između prstiju.

– Šta je tačno u ovome? – upitala me je?

Prigušeno sam odgovorila. – Samo pomorandže. – Malo se opustila. – I jedno jaje.

Ciknula je i počela još grozničavije da briše svoju ćerku čija se plava paž frizura razletela.

Oglasila se još jedna majka. – O bože, Suz. Je li ona ve-ganka?

Sad sam se sva zajapurila. – Mogu li ikako da pomognem? Evo, doneću salvete. – Potrčala sam prema mom stolu osećajući se pomalo histerično. I otac i devojčica su čitali pognutih glava, jedino dvoje ljudi u kaficu koji nisu primetili šta se zbiva. Njihove salvete su bila na ivici stola i bile su mi najbliže. Spustila sam čašu i pokupila ih. Dok sam to radila, devojčica je podigla pogled... i namignula mi. Bila sam previše izgubljena da bih odvrtila.